

MOLENWIEKEN

Leesexemplaar

M A R K T I J S M A N S

**MOLEN
WIEKEN**

P E L C K M A N S

IN DE MANESCHIJN

(Vlaams volksliedje)

In de mane mane mane mane maneschijn
Droom ik van een van een van een van een meisje mijn
En haar klikke klakke klompen klinken door de straat
Als ze 's zondags naar de kerk toe gaat.

In de zonne zonne zonne zonne zonzeschijn
Droom ik van een jongen jongen jongen jongen mijn
En er klinken klanken klettert kabaal door de straat
Als hij fietsend naar de kerk toe gaat.

En het meisje wilde achter achter achterop
Dus de jongen pompt zijn achter achterband goed op
En zo zijn ze ziggezaggend naar de kerk gegaan
De pastoor liep boos achter hen aan

En zijn moeder riep te blijven staan...
En haar vader om te voet te gaan...
Maar het meisje kon hen niet verstaan...
De jongen fietste er te snel vandaan...

Noot:

Het einde van dit liedje heeft verschillende lengtes en bijvoegsels.

Zoals:

... Is dit liedje eindelijk gedaan...

... Komt er ooit nog wel een einde aan...

*Aangenomen wordt dat het een springtouwversje is dat kan blijven
doorgaan tot iemand mis trapt.*

DEEL EEN

SOOI

*Het huis van de Heer
Zal mijn woning zijn
Voor alle komende tijden*

Gelovend in dit woord
melden wij u het overlijden van de heer

Franciscus (Sus)
Maria Leonard Molenwieken

Hij werd geboren te Feerkevenne op 9 februari 1934.
En stierf aldaar op dinsdag 14 augustus 2022, gesterkt door het
heilig ziekensacrament.

De plechtige uitvaartliturgie met bijzetting op de begraafplaats,
waartoe u vriendelijk wordt uitgenodigd, zal plaatshebben in de
dorpskerk te Feerkevenne op 17 augustus om 10.00 uur.

DE OFFERGANG TELT ALS ROUWBEKLAG

Dit melden u:

Maria (Marieke) Molenwieken – Hooggeburen

Zijn vrouw

Sepe Molenwieken †

Zijn broer

Gerardus † en Lenneke Schuurmans – Molenwieken

Zijn schoonbroer en zus, hun kinderen en kleinkinderen

Karel en Lotte Molenwieken – Schaalders

Zijn zoon en schoondochter, hun kinderen en kleinkinderen

Guust en Paulien Molenwieken – Barrewater

Zijn neef, nicht, hun kinderen en kleinkinderen

Rouwadres:

Molensteeg 3

Feerkevenne

HOOFDSTUK 1

Opa was dood!

Had de man daar niet mee kunnen wachten?

Eerlijk, dat was het eerste waar Sooi aan dacht toen hij het nieuws hoorde. Hij voelde zich direct daarna schuldig.

Maar er waren verzachtende omstandigheden voor die reactie.

Sooi was elf en hij had de vader van zijn vader amper vier keer gezien. In heel zijn leven. En de eerste twee keer was hij een baby geweest, en kon hij er zich niks van herinneren. Dus dat telde niet! En die twee andere keren? Toegegeven, de man was best aardig voor hem geweest. Hij kreeg snoepjes en geld om in zijn spaarvarken te stoppen. Daar dienen grootouders nu eenmaal voor. Toch?

Zijn opa begon vaak een of ander liedje te zingen, dat in lang vervlogen tijden misschien populair was, maar in deze moderne tijd niet meer door de beugel kon zonder verontschuldigen.

En zijn oma Marieke maar roepen: ‘Sus! Laat dat kind toch. Straks pakt hij een schrik!’

‘De Sooi? Schrik van mij? Van de Sus! Van zijn leven niet’, was dan het antwoord van opa Sus.

‘En je geeft hem geen stuk taart meer! Dat is zijn derde al.’

Sooi kon zich van al die ontmoetingen niks meer herinneren. Papa vertelde het hem regelmatig. Dat Sooi bij zijn grootouders niks verkeerd kon doen. Dat hij de jongen dringend eens moest meenemen naar de molen, want dat Sooi het daar vast geweldig zou vinden!

De graanmolen van zijn grootouders in het dorpje Feerkevenne: papa had er een geweldige kindertijd gehad. Als het op die molen bij opa en oma echt zo fantastisch was, waarom ging papa er dan niet vaker heen?

Opa was dood!

En besloot doodleuk te sterven midden in de grote vakantie. Net wanneer zijn zoon met heel zijn gezin gepakt en gezakt klaarstond om een week naar dat mooie zalige zonnige Frankrijk te vertrekken. Met adembenemend mooie landschappen en meisjes. Die allemaal Frans spraken, maar met een beetje moeite en gebaren kon Sooi altijd wel duidelijk maken wat hij van ze vond. Franse meisjes begrepen zulke dingen altijd heel vlug!

Dit jaar niet dus. Opa Sus was achtentachtig jaar geworden. Had hij daar nu geen week kunnen bijdoen? Dan waren ze terug geweest. Het was dinsdag. De begrafenis was woensdag. Het was niet eens de moeite om daarna te vertrekken. Leuk!

Opa was dood!

En Sooi zou een tijdje vastzitten bij zijn oma in een klein boerendorp waar ongetwijfeld helemaal niks te beleven was. Waar je zelfs met een slakkengangetje kon voorbijrijden zonder te merken dat je het gemist had. Waar vast helemaal geen andere kinderen woonden. Sooi zou helemaal alleen zijn! Zijn grote zus Jits zou morgen pas komen, voor de begrafenis. Met haar eigen autootje, dat ze gebruikte om van en naar haar studentenkamer te rijden in de stad, net ver genoeg van huis weg.

Zijn zus studeerde voor computer, grapte Sooi altijd. Eigenlijk studeerde ze voor computerprogrammeur, maar zonder deel twee vond hij het grappiger. Sooi vond zijn zus geweldig. Dat was trouwens wederzijds. Zij begreep hem altijd, en steunde hem. Dat kon hij niet van al zijn huisgenoten – lees: ouders – zeggen.

Jits had het handig voor elkaar. Die zou morgen net op tijd komen en kon ook niet blijven. Ze moest met een aantal andere studenten een groot werk voorbereiden voor volgend schooljaar. Wat papa en mama natuurlijk begripvol begrepen. School ging voor! Wat er ook gebeurde! Sooi wist toevallig dat ze stond te liegen dat ze zwart zag. Ze had gewoon geen zin om mee te gaan naar dat kleine stomme dorp. En hij kon haar geen ongelijk geven. De jongen had nog geprobeerd zijn ouders te overtuigen. Hij zou thuis wachten, en dan zou zijn zus hem komen oppikken. Dan moest ze dat hele eind niet

alleen. Dat vond Jits een geweldig idee. Zijn ouders niet. Na dat gevalletje. Dat conflict. Met die mobiele telefoon. Hij was niet meer te vertrouwen. Dat moest hij eerst weer verdienen.

Opa was dood!

En dus reed de auto van de familie Molenwieken naar het dorpje Feerkevenne, pal tegen de Nederlandse grens. Nog een geluk dat papa er geboren was, en het wist liggen. Want Sooi had de avond tevoren op de kaart zitten zoeken en het stond er niet eens op. Zelfs zijn computer leek het niet te kennen. Dat beloofde!

‘Ik ben echt nieuwsgierig of er huizen bijgekomen zijn’, zei papa vanachter het stuur. Papa zei normaal nooit wat in de auto. ‘Ik denk het niet. Er zijn nog nooit huizen bijgekomen.’

‘Dat komt waarschijnlijk omdat iedereen die er langer dan twee minuten blijft, sterft van verveling.’ Dat zei Sooi natuurlijk niet hardop. Hij dacht het alleen maar.

‘Leuk toch’, begon mama mijmerend. ‘Zo’n dorp waar in al die jaren niks veranderd is. Waar de tijd is blijven stilstaan. Hoe langer ik erover denk, hoe idealer het me lijkt!’

Moest Sooi op dat moment niet zo met zijn eigen negatieve gedachten zijn bezig geweest, had hij misschien gehoord wat zijn mama zei. Dan was er bij hem vast een bel gaan rinkelen en had hij de juiste vragen kunnen stellen, zoals: ‘Hoe idealer je wat lijkt?’ Of veel simpeler en beter nog: ‘Mama, waar heb je het precies over?’

Niet dus!

‘Wat vind jij, Sooi?’

‘Hu? Wat?’

‘Sooi?’

‘Hu? Euh nee. Dank je mama. Ik heb nog.’

‘Je hebt nog wat?’ klonk het verbaasd.

‘Munt! Ik heb er nog eentje.’

Papa kon er warempel mee lachen. Mama sloeg haar ogen ten hemel en schudde het hoofd. ‘Dat vroeg ik toch helemaal niet!’ stak ze verwijtend van wal.

‘O! Sorry. Ik was aan het dagdromen, geloof ik.’

‘Ja. Het is wel duidelijk dat het je helemaal niks interesseert.’

‘Nee mama. Zo bedoel ik dat niet.’ Sooi stak vlug zijn hoofd tussen de twee autozetels vooraan. Dit gesprek ging weer helemaal de verkeerde kant uit. ‘Ik bedoelde gewoon...’

‘En ik vroeg je gewoon wat jij ervan vond jongen’, onderbrak mama hem koeltjes.

‘Wat ik van wat vond?’ Sooi besepte te laat dat zijn vraag de situatie alleen nog maar erger maakte.

‘Het dorp. Feerkevenne. Waar opa en oma wonen. Woonden’, mengde papa zich in het gesprek. ‘Oma woont er nog steeds, natuurlijk.’ Het was duidelijk dat hij de boel probeerde te ontmijnen. Dat vond Sooi aardig.

‘Ik weet het niet. Ik ken het dorp eigenlijk niet zo goed’, begon de jongen voorzichtig.

‘Wat het mooiste bewijs is dat je het op zijn minst een kans moet geven’, vond mama.

Als ze zo begon! Papa keek even naar zijn vrouw met een blik van ‘laat die jongen nu toch’.

Sooi keek door het raam naar de bomen die er precies hetzelfde uitzagen als die van twintig kilometer eerder. Een bruine stam met groene bladeren.

‘Hoeveel keer ben je in het dorp geweest?’ vroeg zijn vader op kousenvoeten.

‘Vier keer’, wist mama.

‘Twee keer’, verbeterde Sooi snel. ‘Die twee eerste keren tellen niet. Toen was ik nog een baby.’

‘Dat is waar ook!’ zei papa. ‘Ik bedenk me plots, jij hebt nog nooit op de molen geslapen. Dit is de eerste keer.’

Kan best, dacht Sooi.

+++

Sus Molenwieken was zijn hele leven molenaar geweest. Hij was geboren, woonde en werkte in de graanmolen van Feerkevenne, de enige molen uit het dorp en omgeving. Hij was er zijn hele leven gebleven. Hij was nooit uit het dorp weggeweest.

‘Kijk dan rond je!’ zei hij altijd, als zijn zoon Karel of iemand anders daarover begon. ‘Kijk naar de molen, de velden en de bossen eromd. Wijs me een plek waar het mooier is dan hier!’

Toen zijn vader Tisse er vanwege zijn leeftijd mee ophield, nam Sus de molen over. Hij was de enige nog levende zoon in het gezin. Zijn oudere broer Seppe was op zestienjarige leeftijd verongelukt. Sus trouwde met Marieke, de boerendochter van even verderop, zijn grote liefde sinds ze allebei nog kleine kinderen waren. Een jaar later al kwam Karel, de papa van Sooi, die geacht werd later het werk van Sus verder te zetten. En daarna moest Karels zoon hetzelfde doen. Dat had Sus beslist.

Kareltje kon op dat moment nog niet eens kruipen. Toen hij dat wel kon, had hij steeds vaker de neiging om van de molen weg te kruipen. En toen hij kon lopen, deed hij hetzelfde maar dan sneller.

Toen Karel een puber was, barstte de bom. Karel maakte voor eens en voor altijd duidelijk dat hij niet van plan was om molenaar te worden. Hij zag niks in het uitvoeren van een uitstervend beroep. Om zijn woorden kracht bij te zetten pakte hij zijn koffers en trok naar de stad. Met de bus. Die reed twee keer per dag en was die dag acht minuten te laat. Maar dat was niks in vergelijking met de vier jaar dat het zou duren voor Karel zich weer liet zien.

Sus legde de molen noodgedwongen stil. En ging met pensioen. Er waren tegenwoordig zoveel industriële maalderijen. Die werkten sneller en goedkoper. Maar niet zo goed, benadrukte Sus altijd. Al had niemand daar boodschap aan.

De molen raakte in verval. Er was geen geld om broodnodig onderhoud en herstellingen te doen. Er was net genoeg om van te leven.

Brengt tijd, brengt raad, wordt weleens gezegd. En hoe ouder een mens wordt, hoe verstandiger ook. Karel ontmoette een meisje, Lotte heette ze. Die vond het schandalig dat Karel zijn ouders al vier jaar niet meer gezien of gehoord had en stuurde hem terug. Ze ging zelf mee. Ze trouwden met elkaar en kregen een dochter, Jits.

De relatie tussen Sus en Karel werd nooit helemaal wat iedereen ervan verwachtte, maar ze verbeterde wel. Zeker toen Sooi geboren werd. Op de een of andere manier had Sus dat ventje graag!

En de molen. Tja. Die molen! Karel kreeg een idee. Feerkevenne en de streek daarrond trok hoe langer hoe meer toeristen aan die van de rust en de mooie landschappen kwamen genieten. Als ze nu eens...

Als ze de schuur naast de molen nu eens ombouwden tot een soort bed and breakfast? Een terrasje bij de molen aanlegden zodat de mensen wat konden drinken? Met een winkeltje vol streekproducten!

Wat als ze de molen weer herstelden? Als toeristische attractie. Zoiets kon toch niet mislukken!

Sus zat met de kleine Sooi op schoot. Hij neuriede een melodietje uit zijn kindertijd! En schudde kordaat van nee.

‘Ik ben een molenaar, geen cafébaas! Over mijn dood lijkt’, zei Sus kort. Dat was een paar jaar later, toen het onderwerp weer op tafel kwam.

‘Ik kan best zo lang wachten. De molen hopelijk ook’, was het al even korte antwoord van Karel.

‘Die molen overleeft jou en ook je kinderen met gemak’, zei Sus.

Er waren harde woorden heen en weer gevlogen. Het was de laatste keer dat de kinderen opa Sus zouden zien, bij leven dan toch. Dat was zo’n twee en een half jaar geleden. Sooi wist er niet zoveel meer van.

Opa was dood!

De auto verliet de snelweg toen de grens met Nederland nog maar twee kilometer veraf was. Het laatste restje Vlaanderen. Daar lag Feerkevenne.

Sooi schrok toen hij zag dat er wegwijzers bleken te bestaan met de naam van het dorp erop. De weg ernaartoe werd alsmal smaller en eindigde als kasseibaantje door de velden en de bossen.

‘Zijn we verdwaald?’ flapte Sooi er zonder nadenken uit.

‘Ik weet wat je bedoelt, jongen’, glimlachte papa. ‘Je moet maar denken: als hier twee keer per dag een bus kan passeren, lukt het met de auto ook wel.’

Sooi knikte zuinig. Hij hoopte stiekem dat ze die bus ook echt zouden tegenkomen. De weg was veel te smal voor tegenliggers.

De kasseibaan maakte een scherpe bocht naar rechts. De bomen weken uit elkaar en Feerkevenne kwam in zicht.

‘Maar kijk toch hoe idyllisch. We moeten dit echt doen, Karel!’ riep mama.

Sooi hoorde het niet. Of hij hoorde het wel, maar luisterde niet.

Feerkevenne lag ingesloten tussen de heidebossen en lag op een natuurlijk plateau. Een heuveltje die naam nauwelijks waardig omdat het nergens hoger was dan een meter of tien. Toen het dorp achter de bomen tevoorschijn kwam, sprongen twee dingen meteen in het oog. De kerktoeren en de molen. Voor al de rest moest je wachten tot je dichterbij was, na de laatste bocht tussen de velden beneden aan de heuvel, vlak voor je de hoofdstraat naar het dorp opreed. Van daaruit vertrokken verschillende zandweggetjes die meestal nergens heen leidden, tenzij af en toe naar een huis of een boerderij.

Er was niet veel te zien in het dorp. In het midden, op het grote dorpsplein, stond de kerk, met aan de ene kant het kerkhof en daarnaast een paar kleine huizen. Die huisjes stonden zo te zien al jaren leeg. Het was ooit vast een winkeltje geweest, of een kroeg. Aan de andere kant stond het gemeentehuis, maar het had ook een schooltje kunnen zijn. Later vertelde papa dat het dat eigenlijk beide was. Vanwege te weinig kinderen werden de klassen nu niet meer gebruikt. Wat verderop stond een heel chique oude stadsvilla. Dat was het huis van de vroegere burgemeester, die ook notaris was. In het midden van het dorpsplein stond een kleine fontein, met een beeld van een varkentje dat een fijne straal water een bassin in spoot.

‘Kan je van drinken zonder ziek te worden’, zei papa enthousiaster dan Sooi hem ooit gezien had. ‘Kraakhelder en rechtstreeks uit de bron.’

‘Een eigen bron’, klonk mama begerig. ‘Zouden we dat water tot bij de molen krijgen?’

‘Wat ben je van plan misschien?’ hoorde Sooi nu te vragen. ‘Is er iets wat ik nog niet weet?’ Maar dat vroeg de jongen niet. Het enige waar hij aan dacht, was dat een varken een belachelijk beest was om water te laten spuwen.

Vorbij het plein splitste de weg. Dat wil zeggen: de kasseiweg liep rechtdoor en een stoffige zandweg nam een glooiende duik naar beneden en verdween achter de korenvelden de bossen in. Sooi kon niet zien waarnaartoe. Dat wilde hij ook niet. Hij volgde liever de kasseiweg, die zigzaggend verder liep, nog een paar hui-zen passeerde en daarna afdaalde, tot hij aan de andere kant van de heuvel bij de molen kwam. De graanmolen van Feerkevenne.

Een zandweg moest een soort oprit naar het erf voorstellen, de kasseiweg liep verder tot voorbij een boerderij een kilometer verderop. Die boerderij was het laatste huis van het dorp. Daarna verdween de weg het bos in, richting Nederland.

Maar hoe dat precies zat, zou de jongen later wel uitzoeken. Toen de auto de kasseiweg verliet, keek Sooi naar de oude molen die hij zich niet meer kon herinneren, en samen met de bijgebouwen opdoemde uit het stof die de autobanden maakten omdat het al een poosje niet meer geregend had.

‘Zie je wel dat je het eigenlijk best spannend vindt!’ Mama knipogde even. ‘Kind toch. Bekijk die omgeving! Hier kunnen opgroeien.’

Toen pas – eindelijk! – begon Sooi nattigheid te voelen. Hoezo, hier opgroeien?

Van ver zag de molen er prachtig uit. Dat moest Sooi toegeven. De molen was opgetrokken uit rode baksteen en was witgekalkt. Breed onderaan, smaller naar boven toe. De molen was rond, met een grote houten toegangspoort die aan twee kanten wagenwijd openstond. Daarboven een muur van twee meter hoog, tot er een breed houten terras begon, waarop je rond de hele molen kon lopen.

‘De molen van opa heet een stellingmolen’, zei papa, die Sooi zuinig zag kijken. ‘Vanwege dat terras!’

‘Waarom heet het dan niet terrasmolen?’ wilde Sooi weten.

‘Omdat...’

‘Dat is iets wat je misschien kan opzoeken, Sooi’, bemoeide mama zich.

Sooi trok een zuur gezicht. Huiswerk in de zomer kon hij missen als kiespijn.

Het terras, of de stelling, of hoe zijn vader het ook wilde noemen, was afgemaakt met een witte balustrade, die dringend een laagje

verf nodig had. Het hele gevaarte werd gestut door stevige houten balken, die schuin naar de bakstenen muur gleden waarin ze verankerd zaten. Delen van het terras konden worden afgesloten met een zware ijzeren ketting. Sooi begreep meteen waarom. De vier gigantische wieken, die helemaal bovenaan vastzaten onder aan de kap van de molen, reikten tot zo'n halve meter boven het terras. Toen de molen nog werkte, was het op het terras dus vaak levensgevaarlijk. Als je een slag van die wieken kreeg!

Boven het terras telde Sooi nog vier verdiepingen met afgeronde ramen, boven elkaar in de molen ingewerkt. Boven op die vierde verdieping stond de kap van de molen. Het was een zwart geschilderde halve bol, waarin het middelpunt van de vier wieken vastzat. Het dak van de molen kon met de wind meedraaien, zodat de molen altijd kon werken.

De zwarte kap bleek helemaal niet zo zwart te zijn als de jongen dacht. Ze was vaalgrijs geworden, en een laagje verf zou niet meer volstaan om dat op te lossen. Er zaten gaten in het dak. Duiven vlogen in en uit. De ramen moesten worden vervangen, om van de wieken nog maar te zwijgen! Die wieken waren eigenlijk lange smalle rechthoekige houten roosters, rustend op dikke lange balken, waar zeilen aan konden worden vastgemaakt. Die zeilen waren nergens meer te bespeuren en grote delen van het hekwerk waren gebarsten, afgebroken of erger nog, helemaal verdwenen.

Het was duidelijk dat de molen al lange tijd niet meer in gebruik was. De wiek die onderaan tot tegen het terras hing, zat vast met de ketting die eigenlijk diende om het terras mee af te sluiten. Met een slot dat zo te zien in geen jaren meer was open geweest.

Toegegeven, een echt bouwvallig krot was de molen niet, maar hij moest wel dringend onder handen genomen worden.

Naast de molen stond een huis. Het molenaarshuis. Papa had ooit verteld dat de vader van Sus, Tisse, dat had gebouwd. Tisse had de molen overgenomen toen zijn vader stierf. Maar omdat zijn moeder besloten had om stokoud te worden, leek het hem beter om voor hem en zijn gezin een apart huis te bouwen, zodat zijn moeder in de molen kon blijven zo lang ze maar wilde. Wat ze overigens gedaan had.

Achter dat huis stond een schuur, en schuin daarachter nog een. Aan de andere kant van de molen was een garage, vroeger waarschijnlijk een stal. Het was Sooi een raadsel waarom een molen zoveel bijgebouwen nodig had!

Papa kwam de auto uit met een glimlach alsof hij in de zevende hemel was. Mama nam een muntje en vond alles geweldig omdat papa het geweldig vond. Sooi overwoog om de autosleutels te stelen en er in gangsterstijl vandoor te gaan.

‘Hoezo? Hier kunnen opgroeien?’ vroeg Sooi voorzichtig, terwijl hij zijn fiets begon los te maken.

Mama deed net de koffer van de auto open en begon er valiezen uit te laden waar veel te veel kleren in zaten om een paar dagen ergens te logeren. Sooi had het al zo raar gevonden. En wie neemt er nu zijn fiets mee op het dak als je naar een begrafenis gaat?

‘Schatje. Niet beginnen zeuren nu’, sprak mama. ‘We weten niet hoelang we precies blijven. Voorlopig tot het einde van de vakantie. Daarna zien we wel weer!’

‘Tot het einde van de vakantie!!!?’

‘Doe niet zo dramatisch. Dat is amper drie weken!’

‘Drie en een half.’

‘Goed. Drie en een half dan. Maar geef het een kans! Je vindt het hier vast leuk!’

‘Mag ik dat alsjeblief zelf beslissen!’

Oei! Eén ding moest Sooi nog leren. Wel, hij moest nog veel leren, maar één ding heel dringend. Een stuk van zijn tong bijten of tot tien tellen voor hij een volwassene van antwoord diende. Hij zag meteen aan de blik van zijn mama dat het fout zat. Ze smeede de koffer die ze vasthield tegen de grond, greep hem bij de arm en sleurde hem mee naar een boom.

‘Nu moet jij eens even heel goed luisteren, kerel’, begon ze zacht. Sooi wist dat ze heel erg boos was. ‘Dit soort antwoord, op zo’n toon, dit soort houding hoef ik niet te nemen.’

Sooi leunde met zijn rug tegen de boom en keek alle richtingen uit, behalve in haar ogen.

‘Ik weet niet wat je hebt tegenwoordig, ik weet niet waarom je zo veranderd bent. Maar tot mijn grote spijt moet ik vaststellen dat ik mijn eigen zoon niet meer herken.’ Mama kreeg tranen in haar ogen.

O Jezus, help! Dat moest er ook nog bijkomen!

‘Je lijkt het niet te beseffen,’ ging ze emotioneel verder, ‘maar je gedrag heeft zo langzamerhand de grens van het toelaatbare bereikt. Je kan niet nog een stap verder gaan, Sooi. Niet na vorige week, toen bleek dat je twee weken lang tegen ons gelogen hebt.’

Sooi werd zo langzamerhand wanhopig. Daar kwam die historie met dat mobieltje weer!

Mama was klaar, dacht Sooi. Wat werd er nu van hem verwacht? Moest hij iets antwoorden? Wat dan? Als hij braafjes ‘ja mama’ zei, geloofde ze hem vast niet. En als hij iets zei waaruit bleek dat hij niet helemaal akkoord was? Daar wilde hij niet eens aan denken. Sooi schudde dus met zijn hoofd in alle richtingen. Van ja. Of nee!

‘Je bent onmogelijk’, zei mama ijzig. ‘Karel, kan jij even? Ik weet echt niet meer wat ik met hem...’ Mama ging in de auto zitten. Ze sloeg het portier dicht en greep naar haar handtas. Ze haalde een zakdoek boven.

Sooi voelde een koude hand achter in zijn nek. Het was die van papa, die hem stevig beetpakte.

‘Wij twee gaan even wandelen.’

Niet dat Sooi de keuze had. Die hand in zijn nek dwong hem om mee te gaan.

‘Wist jij dat hier een ven lag, vlak bij de molen?’ vroeg papa. Het was een hele tijd stil geweest, en Sooi begon zich al af te vragen of er nog wat zou komen.

‘Wat is een ven?’ vroeg de jongen voorzichtig. Hij dacht aan een soort van straf.

‘Een vijver. Een heidemeertje.’

‘O!’ Was het dát maar. ‘Waar dan?’

‘Daar, achter die struiken.’ Laat dat nu precies de richting zijn waar vader en zoon naartoe liepen.

‘Ik zie helemaal niks’, zei Sooi. En hij keek de verkeerde kant uit.

‘Ik geef toe dat de oever een beetje overwoekerd is’, glimlachte papa, die het hoofd van zijn zoon in de juiste richting draaide.

En toen zag Sooi het wel. Het ven leek op een zwemvijver. Die begon vlak bij de molen en liep door langs de struiken het bos in. Als je die vijver een beetje opknapte en leegmaakte... Er groeiden

te veel waterlellies en algen in het water. En het zat er zo te horen vol kikkers! Maar als je die woekerplanten op de oever kon verwijderen...

‘Ik wist wel dat dit je zou bevallen’, zei papa.

Zwemmen was niet de favoriete hobby van Sooi, maar hij had er ook niks op tegen. Zeker niet als je zo’n vijver had.

‘Heeft mama mijn zwembroek ingepakt?’ flapte Sooi er zonder denken uit.

‘Tuurlijk heeft ze daaraan gedacht.’ Papa glimlachte even. ‘Trouwens, als ik het aantal koffers in de auto zie, lijkt het me onmogelijk dat er thuis kleren zijn achtergebleven.’

Sooi luisterde maar half. Hij bestudeerde de vijver en besloot dat hij dringend ergens een dik touw moest vinden, dat hij dan aan die overhangende tak van die boom aan de overkant kon vastmaken. Zo kon hij met een stevige aanloop tot in het midden van de vijver zwieren. Dat leek hem ongelooflijk cool!

‘Weet je,’ zei papa, terwijl hij een blik vol herinneringen over het vennetje liet gaan, ‘vroeger hing er een touw aan de tak van die overhangende boom daar. En dan namen we een stevige aanloop en konden we zo tot midden in de vijver zwieren!’

Sooi keek zijn vader verrast aan.

‘Ja! Daar schrik je van, niet?’ Karel greep zijn zoon vast en deed een stuntelige poging om hem in het water te duwen. ‘Wat denk je? Als we eens zo’n touw zouden zoeken?’

Sooi knikte kort. Dat leek hem leuk!

Papa trok hem mee naar een bankje, helemaal overwoekerd door klimop, met een half vergane steiger voor.

‘Die werd vroeger gebruikt door de kinderen die niet via de slinger het water in durfden’, zei papa. En aan zijn blik was duidelijk te zien dat je dan bij de losers hoorde.

‘Voor mij hoeft dat ding niet hersteld te worden’, sprak Sooi stoer. ‘Ik gebruik dat touw wel!’

+++

‘Ik wist gewoon niet dat we hier zo lang zouden blijven papa!’ Sooi kon veel beter praten met iemand die niet meteen boos werd, vond hij.

‘Dat hadden we misschien iets duidelijker kunnen maken, dat is waar’, gaf papa toe.

‘Voor jullie zoiets beslissen, mag ik toch wel... Ik heb daar toch ook wat over te zeggen!’

‘Nee. Dat vind ik niet’, zei papa klaar en duidelijk. ‘Die beslissing nemen mama en ik, en wij alleen. Maar we willen er wel met jou over praten voor we die beslissing nemen.’

‘Wat jullie dus niet gedaan hebben!’ klonk het verongelijkt.

‘Maar dat is omdat de beslissing nog niet genomen is!’ riep papa uit. Twee kikkers sprongen geschrokken de vijver in. Een stuk of drie andere sprongen er om dezelfde reden uit. ‘Luister jongen,’ ging Karel verder, ‘mama en ik willen dolgraag...’

‘Van de molen een hotel maken.’

‘Een bed and breakfast.’

‘Dat is hetzelfde.’

‘Nee dat is het niet. Wijsneus.’ Sooi voelde weer die hand in zijn nek. ‘Maar we hebben nog geen architect, nog geen aannemer! We weten niet of het financieel kan. We weten niet of oma het wil. Heel veel onduidelijkheden dus. En daarom leek het ons niet, of nog niet nodig om onze kinderen op de hoogte te brengen. Zeker niet die jongste zoon van ons. Die nooit nadenkt en altijd veel te snel is met zijn antwoorden.’

Sooi trok een zuinig gezicht. ‘Er is dus echt nog niks beslist?’ vroeg hij.

‘Echt nog helemaal niks’, bevestigde papa. ‘Dat is de enige echte waarheid.’

Sooi knikte. Duidelijk opgelucht.

‘Ik vraag maar één ding’, begon papa weer. ‘Wat wel al beslist is, is dat we hier tot aan het eind van de vakantie blijven. Dus geen lange gezichten meer, geen domme antwoorden! Sooi Molenwieken gebruikt die drie weken om het dorp en de omgeving te leren kennen en zal pas daarna, na die volle drie weken dus...’

‘Drie en een halve.’

‘Drie en een halve dan, beslissen of het hier leuk is of niet. En niet vroeger!’

Sooi voelde die hand weer in zijn nek.

‘Beloofst Sooi Molenwieken dat?’ vroeg zijn vader. Alsof je met zo’n hand in je nek de keuze had.

‘Beloofst de papa van Sooi Molenwieken dan dat hij rekening zal houden met het antwoord van zijn zoon?’

Karel schudde verbouwereerd het hoofd. ‘Jij bent echt ongelooflijk jongen! Dat is dus precies wat ik bedoel! Papa en mama beloven om naar jouw mening te luisteren, en die mee te nemen bij onze beslissing. Dat is iets anders dan er rekening mee houden!’

‘Een betere deal kan ik hier niet uit halen zeker?’ probeerde Sooi nog.

‘Ik weet wel zeker van niet.’

‘Goed dan’, gaf Sooi toe. ‘Hier kan ik het wel mee doen. Ik wacht drie weken!’

‘Drie weken en een half’, verbeterde papa. Ze waren de vijver bijna rond. ‘Wat denk je? Dat touw om die tak! Moet dat drie weken wachten of kunnen we dat overmorgen al proberen, wanneer de begrafenis van opa achter de rug is?’

‘Ik zie niet in waarom we daarmee zouden moeten wachten’, was het antwoord van Sooi. ‘En ik zal dat touw wel uitproberen. Want op jouw leeftijd...’

De hand in Soois nek schudde zijn hoofd door elkaar.

HOOFDSTUK 2

Alles was bijgelegd. Sooi stond bij mama aan de auto. Hij had haar net verteld wat hij papa beloofd had, zonder alle grappige stukken dan. Hij haalde een van zijn zieligste gezichten boven. Dat gebruikte hij alleen wanneer de nood het hoogst was.

En blij dat zijn mama was, en opgelucht. Zo kende ze haar zoon weer.

En Sooi maar knikken. 'Ja mama. Tuurlijk mama. Je hebt gelijk mama. Sorry mama! En papa gaat een touw spannen, mama, aan die boom bij het water. Om erin te kunnen springen.'

'Een wat?' viel mama bezorgd uit. 'Is dat niet vreselijk gevaarlijk, Karel? Daar kan toch geen sprake va...'

Papa keek naar mama. Meen je dit nu, mama?

'Nee. Natuurlijk is dat niet gevaarlijk', zei mama daarna. 'Als papa zegt dat het mag, dan is het goed! Als hij er tenminste altijd bij is.'

Papa trok die blik weer.

'Zelfs niet!' riep mama. 'Papa hoeft er niet altijd bij te zijn.'

Hoe raar hij zijn mama soms ook vond, Sooi vond het wel ontzettend lief wat ze nu deed. Hij gaf haar dus een geweldige smakkerd van een zoen.

'Ga je ook extra lief doen tegen oma, Sooi van me?' fluisterde ze in zijn oor. 'Oma doet een beetje raar de laatste tijd. En de dood van opa zal het haar niet makkelijker gemaakt hebben.'

'Hoezo, raar?' wilde Sooi weten. 'Raarder dan andere oude mensen?'

'Raar in de zin van verward', ging mama verder. Ze keek naar het molenaarshuis, om te zien of oma toevallig nog niet buiten was. 'Ze vergeet nogal veel de laatste tijd, en ze haalt de dingen door elkaar. Heden en verleden. Of ze verwisselt personen en denkt dat je iemand anders bent.'

‘O!’ zei Sooi. Hij begreep niks van oude mensen.

‘De dokters vrezzen voor de ziekte van Alzheimer’, fluisterde mama nog stiller.

Als oma toch alles vergat wat ze hoorde, dan was er ook geen reden om te fluisteren, dacht Sooi. Maar dat zei hij niet hardop. ‘De ziekte van wie?’ vroeg hij dus.

‘Alzheimer! Dat is een heel geleerde dokter, die de ziekte voor het eerst beschreven heeft.’

‘Al Tsaaimer’, herhaalde Sooi.

‘Ongeveer, liefde!’ Mama nam zijn hoofd in haar handen. ‘Beloof gewoon dat je extra lief zal zijn voor oma. En dan zijn wij bereid om die hele historie met die mobiele telefoon achter ons te laten!’

+++

Tja! Die historie met die mobiele telefoon!

Zo’n drie weken eerder was Sooi zijn smart Phone kwijtgespeeld. Verloren of gepikt? Wie zou het zeggen? Normaal gezien deed dat er ook niet toe, ware het niet dat Sooi het ding eind juni gekregen had, voor een goed rapport dat eigenlijk iets beter had gekund, maar beter was dan het vorige, en daar waren zijn ouders dan weer wel trots op. Sooi had heel lang gejangeld voor een mooi, cool en superstoer model! ‘En lieve ouders, geloof het of niet, maar er was toevallig net een nieuwe versie uit!’

Het had allemaal niet mogen baten. Sooi had een gewone gekregen. Ook mooi, daar niet van, maar het was een gewone. Geen mooie, coole, superstoere!

En nu was hij dus na een paar weken zijn peperdure beloning al kwijt. Hoe leg je zoiets thuis uit? Wat Sooi ook zei, er zou stevig wat zwaaien!

Hij had het twee weken kunnen verstoppen.

‘Oeps. Sorry, mama! Vergeten in mijn kastje op de turnkring. De trainer heeft hem afgepakt tot morgen!’

‘Oeps! Hij is zo plat als een vijg! Niet overreden door een vrachtwagen of zo! Gewoon de batterij bedoel ik! Hahaha! Hij is boven aan het opladen!’

Maar toen kwam zijn zus plots veel vroeger thuis van haar studentenflat.

‘Hoezo wat een leuke verrassing?’ vroeg zij, alsof ze uit de lucht kwam vallen. ‘Ik heb Sooi toch een berichtje gestuurd!’

‘Sorry zus! Maar je moet weten: de trainer heeft hem afgepakt en vergat hem terug te geven.’

‘Alweer?’ viel mama uit. ‘Gebruik jij die telefoon tijdens de turnoefeningen misschien? Voor een extra kunstje?’

‘Nee mama! Ja mama! Natuurlijk mama!’ probeerde Sooi zo zelig mogelijk. En dat het nooit meer zou gebeuren en echt de laatste keer was en zo van die dingen meer!

‘Ik mag het hopen’, zei mama streng. ‘Als het nog een keer gebeurt, pak ik je mobieltje af. En je krijgt het nooit meer terug. Gebruik bij het turnen zoveel toestellen als je wilt, maar niet dat mobieltje van je!’

Sooi probeerde zijn mama even in te schatten. Ze was ertoe in staat, wist de jongen. Het kon zo niet verder. Er zat niks anders op dan zijn zus in vertrouwen te nemen.

‘Zeg maar niks meer’, zei die even later droogjes. ‘Hij is stuk, ofwel ben je hem verloren, is het niet?’

Sooi knikte kort. Wat kon hij anders? Zijn zus had dat soort dingen altijd meteen door.

‘Wat nu?’ vroeg Sooi zelig. En dit keer zonder het nodige theater erbij.

‘Simpel. Ofwel biecht je alles op.’

‘Uitgesloten.’

‘Ofwel zorg je zelf voor een nieuwe’, glimlachte Jits. ‘En dan gaat het je geld kosten, man. Maar als je nu precies dezelfde koopt, dan merkt niemand het, denk ik. En al zeker niet die lieve oudjes van ons.’

Jits en Sooi gingen die zaterdag naar de winkel dus.

Jits om het telefoonnummer te laten overzetten op een nieuwe simkaart. ‘Want die kleine broer van me, meneer achter de balie, je weet hoe dat gaat!’

De meneer achter de balie knikte.

Sooi hoorde het hele gesprek maar half. Hij stond gebiologeerd naar een etalagekast te staren. Met daarin die nieuwe versie van

een smart Phone, mooi en cool en stoer! Sooi wist dat het waanzin was, maar dit toestel moest hij hebben!

‘Geen goed idee.’ Jits stond plots achter hem en schudde het hoofd. ‘Dat merken ze dadelijk, broertje.’

‘Dat merken ze niet, zus’, sprak Sooi tegen. ‘Het ding is ook zwart, heeft hetzelfde formaat en het scherm ziet er precies hetzelfde uit!’

‘Dat scherm is groter. Dat merkt papa meteen. Geen goed idee.’

‘Een beetje groter maar.’

‘Sooi! Even een klein versje’, begon zijn zus.

De jongen trok een scheve lip. Hij wist al wat er komen zou.

‘Sooi... Rotzooi!!!’ zei Jits alsof ze een showprogramma op tv aankondigde. Dat deed ze altijd als ze wist dat hij gegarandeerd in de problemen ging komen.

Maar Sooi hield koppig voet bij stuk!

‘Goed dan broertje.’ Jits schudde meewarig het hoofd. ‘Jouw keuze. Maar dit gaat je geld kosten.’

‘Laat dat nu net mijn enige probleem zijn’, moest Sooi toegeven, toen hij iets beter naar de prijs gekeken had.

‘Spaarpot leegmaken!’ zei Jits nuchter.

‘Zelfs dan!’ Sooi trok een zielig gezicht. Een heel zielig gezicht. Maar dan echt een heel erg verschrikkelijk zielig gezicht.

Jits hield van haar broertje. Ze trok aan allebei zijn oren, omdat ze dat altijd deed als ze hem geweldig schattig vond. ‘Hoeveel kom je tekort?’ vroeg ze hoofdschuddend, omdat ze elke woensdag in een restaurant werkte en dus meer financiële middelen had dan een zielige opdonder van elf. Dat was precies waar Sooi op gerekend had. Hij wist hoe hij die zus van hem moest aanpakken!

Er werd daar ter plekke een deal gesloten. Met een afbetalingsplan, dat als Sooi heel hard zijn best deed net niet ging duren tot hij drieëntachtig was. Volgens Jits dan toch. Volgens Sooi ging hij zijn schulden op een paar weken tijd terugbetalen.

‘Eén voorwaarde toch’, sprak Jits ernstig, nog voor ze bij de kassa waren. Haar handen gingen weer naar zijn oren. ‘Je laat mij erbuiten. Als papa en mama het ontdekken. Ik wist van niks, was er niet bij en je verraadt me niet!’

‘Tuurlijk niet, zus!’ Sooi knikte heftig. Overtuigend lang. ‘Beloofd!’